Strălucirea unei senzații de redeșteptare

On Decembrie 17, 2016

Dezvoltă-te ca o consecință a observării dusă dincolo de constatările evidente, astfel încât să ajungi la conștiința unei noi dimensiuni.

Treceam cu mare ușurință de la o etapă la alta, când totul își pierdea sensul, precum forma unor enigme care nu mai trezeau suspiciunea, spunându-mi de atâtea ori, într-o continuă căutare a fiecărui strop de schimbare, că mă așteptau alte întrebări, alte răspunsuri, la următoarea mea trecere printr-un bloc de „analiză" bazat pe transformarea unor cauze ascunse. Nimic din sensul lucrurilor pe care le adânceam, din enigmele pe care încercam să le deslușesc, nu părea să fie pe planul conștiinței mele limitată în privința lucrurilor care o înconjoară, care parcă mă îndemna să adop o atitudine de retragere, *la disponibilità di essere vulnerabili* , și să mă fac că nu văd, nu aud și nu-mi pasă.

Cine a gustat o dată fremătătoarea plăcere a unor deplasări virtuale într-un spațiu al abundenței de culori, forme și subiecte tari, cine a gustat beția picantă, înspumată a unei asemenea evadări nechibzuite din real, acela arde de dorința de a o resimți mereu și mereu, acționând cu deplinătate asupra unui sistem de redefinire personală.

Ceea ce observam în jurul meu, cu atenție dar și cu o oarecare doză de incertitudine, lucrurile care mă asaltau prin însăși varietatea lor atât de amplă, era direct proporțional cu intrarea într-un soi de ficțiune a lui John Fowles, plină de măști, decoruri complicate și zeci de ipostaze diferite. Practic, trăiam senzația unei călătorii fantastice spre un ținut familiar, dar fără să știu de unde să încep, cu ce să încep odată ajuns la destinație.

Eram exact că tipa aia, Rachel, din filmul "Fata din tren" care merge în fiecare dimineață cu același tren spre o destinație cunoscută. Vede mereu aceleași lucruri, își rememorează altele, și viața i se pare trecută de orice bucurie, nicio așteptare nu-i mai face inima să bată cu putere. Viața îi pare insipidă, o dramă fără sfârșit. Până când într-o zi vede ceva ce o șochează. Totul se schimbă și Rachel are șansa de a lua parte la viețile pe care le-a observat doar de pe margine.

Leadership: Experiența pe care o trăiești prin parcurgerea distanței de la un punct la altul are ca principal determinant promisiunea unei revelații particulare, de tipul: "Sunt altcineva decât sunt în realitate" ?

Şi, dintr-o dată, totul se schimbă, lucrurile capătă un sens, viața începe să fie trăită cu sufletul la gură. Parafrazând un mare scriitor, un asemenea om se aruncă iar și iar în valurile sulfuroase, înflăcărate, ale chinurilor devorante, numai ca să retrăiască acest "fermecător simțământ al propriei importanțe", această beție aurie care înlocuiește și întrece de mii de ori toate stimulentele vulgare, ale alcoolului și nicotinei.

De fapt, era un proces de reformare personală prin exercitarea unor forțe de interacțiune cu un fel de stare de deplinătate, senzația de nesfârșire a imaginarului, de-a lungul mai multor coridoare, cu caracter de îndumnezeire în raport cu accesoriile unui timp care nu primește pomană. De aici se iniția schițarea tot mai amplă a profilului unui sublim personaj, unui portret plin de autenticitate care putea să facă cinste dimensiunii ideale a unei noi conștiințe.

Senzația că totul era foarte adevărat și revelator, ca într-un soi de realitate provenită dintr-o forță neîmblânzită, senzația de a fi ceva, de a fi făcut ceva important care atrage toată această lumină a raționalității ineluctabile într-un loc presupus infailibil, când între ultimul

grad al desăvârșirii și primul grad al îndoielii este imposibil să se efectueze un calcul direct, părea să-mi dezvăluie ceva. Ceva cu conotații simbolice, livrești, magice.

Totuși, aș vrea să nu mă ia iar pe nepregătite o astfel de senzație, căci atunci când încerci să fii mai mult decât ești, încet încet te îndepărtezi chiar și de malul revelației și ajungi să te scufunzi în altcineva decât cine ești.

Leadership: Poți să te angajezi într-un proces de reformare personală prin exercitarea unor forțe de interacțiune cu un fel de stare perfectă, din care să răsară o nouă conștiință?

În celebrul roman "Magicianul", scriitorul John Fowles compară această senzație pe care o trăiam și eu, cu o stea aflată nu mai aproape, dar într-o stare de izolare, ca atunci când este privită prin telescop:

"Steaua nu făcea parte dintr-o constelație, plutea singură în spațiul negru-albăstrui, într-un vid. Mi-amintesc cum am văzut steaua pe un glob de lumină albă, care produce și absoarbe spațiul în care se află, eu aflându-mă la celălalt capăt, suspendat într-un spațiu de întuneric. Eu priveam steaua, steaua mă privea pe mine. Ne aflam în poziție egală, în echilibru, două dimensiuni egale, dacă se poate vorbi de conștiința unei anume dimensiuni. A durat parcă mult, nu știu cât. Două corpuri suspendate în același fel, opuse în același fel, lipsite de semnificație și de efect. Senzația de frumos, de moral, de divin, de geometrie erau înlocuite de senzația de situație așa cum o percepe orice animal."

Cel ce cunoaște și simte natura și farmecul revelațiilor, care uneori are urmări la nivel simbolic toată viața, se lasă deseori plimbat încoace și încolo în călătoriile succesivelor sale frământări existențiale, părăsind aleile formelor de trăire obișnuite. El caută în permanență un răspuns la chinuitoarele sale întrebări existențiale prin extinderea unui mod de a se identifica cu o imagine ideală, o imagine pe care ar vrea s-o realizeze sau care pretinde a fi speranța, înțelepciunea și înțelegerea dincolo de evident și fizic.

Înainte de a defini leadershipul, exclusiv dependent de elementele de percepție obiectivă asupra realității pe care o compui și o reprezinți, este nevoie de o încercare de definire a concepției unei imagini despre care ai putea zice: uite, pe-asta aș putea s-o văd doar cufundându-mă într-o anumită stare, într-un alt rol, într-un loc în care să mă regăsesc și care să mă ajute să îmi depășesc neîmplinirile.

Omul care experimentează posibilitatea de a observa totul din perspectiva explorării unei imagini dintr-un alt unghi, aplicată unei constante simbolice, va pleda întotdeauna pentru existența unei alte dimensiuni, spirituală, mai plină de sens, dincolo de cea a lumii percepute în mod obișnuit.

Iar omul care-și duce gândirea la un nivel mai înalt este cel ce se formează și se impune ca o consecință a observării dusă dincolo de constatările evidente, reușind astfel să ajungă la conștiința unei noi dimensiuni. O dimensiune a ceea ce ești care rezultă din conținutul unui act de trăire individual.

Iar un asemenea act de trăire evoluează în funcție de ceea ce percepi prin comparație cu ceva care există prin lucrurile pe care le urmărești, prin aspectele care îți hrănesc inspirația.

Strălucirea unei senzații de redeșteptare evidențiază acea nemărginire de simțiri, proprie omului care vrea să-și continue cunoașterea dincolo de ceea constituie, la un moment dat, aparență. Astfel se inițiază schițarea tot mai amplă a profilului unui sublim personaj, unui portret plin de autenticitate care poate să facă cinste dimensiunii ideale a unei noi conștiințe.

Source: https://neculaifantanaru.com/stralucirea-unei-senzatii-de-redesteptare.html